

odstavci pojednává se o mimořádných neštěstích, jež by mohla stihnouti objekty, jež by tudíž byla ke škodě pachtýřů. Pro takovéto případy bylo stanoveno, že kromě případné státní podpory nebo slevy daní nemohou pachtýři žádati slevu pachtovného. Zákonná úprava, jakou má na mysli cit. vládní nařízení, nebyla zajisté smlouvou míněna, aniž předvídána. I v souzeném případě mohou se jí pachtýři s úspěchem dovolávat.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o srovnalá rozhodnutí nižších soudů, pročez je dovolací rekurs přípustný jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost (§ 46 odst. (2) zák. čís. 100/31 sb. z. a n.). Nejvyšší soud prozkoumaj spisy neshledal žádný z těchto důvodů a proto nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 13736.

Konkursní řád ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n.

Správce žalobcovy konkursní podstaty jest oprávněn podati odvolání, třebaže ještě nebyl předsevzat zkušební rok. Tím, že správce konkursní podstaty žalobcovy podal odvolání, vstoupil do sporu, třebaže navrhoval kromě zrušení rozsudku z důvodu zmatečnosti přerušení řízení a uložení povinnosti k náhradě útrat žalovanému.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, R II 325/34.)

Žalobou, zadanou na soudě dne 9. září 1933, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení 318 Kč. Dne 21. září 1933 byl na žalobcovo jmění vyhlášen konkurs. K roku, stanovenému na den 6. prosince 1933, se žalobce nedostavil, žalovaný popřel žalobní údaje a navrhl vydání rozsudku pro zmeškání, kterémužto návrhu soud první stolice vyhověl a žalobu zamítl. Odvolání podal správce konkursní podstaty žalobcovy a uplatňoval zmatečnost, již spatřoval v tom, že rozsudek byl vydán, ač na jmění žalující strany byl prohlášen usnesením ze dne 21. září 1933 konkurs, a navrhl, by rozsudek byl zrušen, řízení přerušeno a žalovaná strana odsouzena k náhradě útrat odvolacího řízení. Odvolací soud odvolání odmítl. Důvody: Žaloba byla u soudu podána dne 9. září 1933 a žádáno v ní o zaplacení za dodané zboží. Rozsudek ve věci byl vynesен prvním soudem dne 6. prosince 1933 a doručen správci konkursní podstaty, jelikož mezi tím dne 21. září 1933 byl na jmění žalující strany vyhlášen konkurs. Rozsudek byl tedy vynesен proti osobě nezpůsobilé státi na soudě a je zmatečný podle § 477 čís. 6 c. ř. s. Avšak odvolací soud nemůže přes to odvolání vyhověti a napadený rozsudek zrušiti, tím méně vysloviti přerušení řízení podle § 8 konk. ř., ježto odvolání nebylo podáno žalobcem nebo jeho zmocněným zástupcem, nýbrž správcem konkursní podstaty, ač tento není ani stranou žalující, ani není oprávněn podati za ni odvolání, ježto dne 21. prosince 1933 nebyl

zajisté v konkursním řízení ještě zkušební rok a správce konkursní podstaty smí teprve po tomto roku vstoupiti do sporů před vyhlášením konkursu zahájených (§ 8 konk. ř.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání věcně rozhodl.

Důvody:

Podle § 8 konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. přerušuje se prohlášením konkursu již ze zákona každý spor, ať jest úpadce žalobcem neb žalovaným. Mylný jest názor odvolacího soudu, že správce žalobcovy konkursní podstaty není oprávněn k odvolání proto, že prý v době podání odvolání, 21. prosince 1933, nebyl ještě proveden zkušební rok a do té doby prý nesmí správce podstaty podle § 8 odstavec 3 konk. ř. vstoupiti do sporu. Neboť nejde o nárok, jenž musí býti přihlášen ke konkursu, a nelze vůbec použiti § 8 odstavec (3) konk. ř., nýbrž § 9 konk. ř., jenž neodkládá právo správce podstaty vstoupiti do sporu až do doby po provedeném zkušebním roku a nestanoví, že v přerušeném sporu lze pokračovati až po zkušebním roku. Správce podstaty, podav odvolání z rozsudku pro zmeškání žalující strany ze dne 6. prosince 1932 prohlásil tím, že vstupuje do sporu, třebaže navrhoval kromě zrušení rozsudku z důvodu zmatečnosti přerušení řízení a uložení povinnosti k náhradě útrat žalované straně. Tím splnil předpoklady § 8 odstavec (2) konk. ř. pro pokračování řízení s ním jako stranou žalující a nelze mu proto upírati právo k podání odvolání.

Čís. 13737.

Není závady, aby vkladní knížka úvěrního společenstva, třebaže zní na jméno třetí osoby, nebyla uznána soudem za hodící se k zajištění podle §§ 376, první odstavec, ex. ř. a 78 ex. ř. a § 56, druhý odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 6. září 1934, R II 345/34.)

Exekuční soud odmítl k dlužníkovu návrhu výkon povolené zajišťovací exekuce. Rekursní soud zamítl dlužníkův návrh na odmítnutí výkonu zajišťovací exekuce. Důvody: Odmítnutí výkonu povolené zajišťovací exekuce bylo soudem první stolice, exekučním soudem, odůvodněno ustanovením § 376, první odstavec, ex. ř., tedy tím, že pohledávka navrhující strany byla dostatečně zajištěna zabavením vkladní knížky na 18.000 Kč. Rekurs jest odůvodněn. Soud druhé stolice nemusel se zabývati otázkou, byla-li zabavením vkladní knížky na 18.000 Kč dostatečně zajištěna pohledávka navrhovatelova 14.200 Kč s příslušenstvím (s úroky a dalšími útratami) co do výše, neboť má za to, že v souzeném případě zabavením vkladní knížky nenastalo žádné, po případě že nenastalo dostatečné zajištění vymáhající strany, ježto vkladní knížka zní na jméno třetí osoby, takže uplatňování práv vlastnických na tomto vkladu třetí osobou není vyloučeno. Exekuční soud měl